

Sub umbra crucii

Vineri, 30 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Crucea lui Hristos este, fără îndoială, elementul central al credinței creștine. Ea este și punctul central în marea controversă dintre Hristos și Satana. Pavel o spune cu demnitate și măreție:

“În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Gal 6:14).

Tradiția creștină însă a anulat complet înțelesul expresiei “crucea lui Hristos,” concentrându-se asupra morții lui Hristos și asupra uneltei folosită de legea romană în acest scop. Începând cu secolul al doilea, crucea a fost folosită spre a ornamenta biserici, morminte, monumente, în cămine pentru închinare personală, și uneori ca o relicvă magică pentru protecție împotriva suferinței sau ispitirilor. Cruciații porneau la război sub semnul crucii, o foloseau ca blazon și steag de luptă.

Biserica Adventistă a evitat folosirea semnului crucii o lungă perioadă de timp, această poziție fiind influențată puternic de lucrările prestigioșilor autori Alexander Hislop (*The Two Babylons*) și Ralph Woodrow (*Babylon Mystery Religion*). Ei demonstrează că obiectul crucii este semnul lui Tamuz, folosit pe larg în închinarea babiloniană, și preluat în creștinism, unde reprezintă un hristos fals, impus națiunilor prin intermediul religiei apostaziate.

Un savant adventist observă însă o schimbare, pe care el personal o apreciază și o susține:

“Atitudinea adventistă față de cruce este în schimbare graduală, mai ales în țările ne-catolice, unde un număr tot mai mare de biserici adventiste afișează semnul crucii. De exemplu, în grădina de rugăciune a comunității de la Andrews University, Pioneer Memorial Church – comunitatea-drapel a denominațiunii noastre – așezată în fața unui zid de granit se află o cruce înaltă de trei metri. Tot așa, pe fațada noii clădiri a Seminarului Teologic de la Andrews University se află o cruce masivă din piatră, înaltă de peste zece metri. După

cunoștința mea, nimeni nu s-a plâns de prezența acestor cruci, și nici de dramatizările patimilor crucii, care au devenit o prezență obișnuită în frumosul nostru campus.

“Acceptarea treptată a crucii de către bisericile adventiste a fost influențată mai mult de conformarea la tendințe religioase decât de o proaspătă reexaminare a originii ei istorice și a legitimității ei biblice. Este nefericit că unii adventiști au fost amăgiți să creadă că obiectul crucii este un simbol păgân, care nu trebuie folosit ca decorație exterioară sau simbol interior în bisericile adventiste. De fapt, spre deosebire de pomul de crăciun, care este un simbol păgân folosit pentru celebrarea nașterii zeului soare, crucea nu a fost folosită niciodată de păgâni spre a se închina zeilor lor” (Samuele Bacchiocchi, Endtime Issues Newsletter, nr. 164).

Eu aș spune fratelui Bacchiocchi că nefericirea este alta, și anume că unii teologi adventiști au fost amăgiți să creadă că obiectul crucii ar putea reprezenta vreodată un simbol pentru ucenicii lui Hristos, din orice generație, și cu atât mai puțin cei din ultima generație, care sunt chemați să devină mireasa lui Hristos. Petru, Pavel sau Ioan nu purtau crucifixe nici în traistă și nici la gât, și nu pentru că le socoteau obiecte de cult păgâne, ci deoarece înțeleseseră corect, din proprie experiență, ce înseamnă marele, perpetuum-ul și cumplitul Scandal al Crucii.

Ei trăiau sub umbra crucii în fiecare clipă.